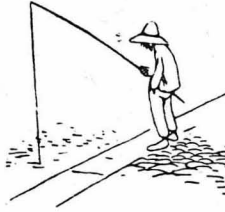

ΕΥΘΥΜΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΟΝΕΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Του ΑΛΦΩΝΣ ΑΛΛΑΙ

Ήταν ένας αγαθός άνθρωπος, με πάρα πολύ αγαθός. Άγαθος και πονετικός. Παράξενο όμως πράγμα - ή μεγάλες καταστροφές δεν τον συγκινούσαν τόσο, όσο η μικροδυστυχίες της καθημερινής ζωής.

Λυπόταν τους ψαράδες του Σηκουάνα

Όταν τύχη να ιδη κάτι τέτοιο, σπρώχνει με το μπαστούνι ή με την διαμπερή του το καροτσάκι, ελαφρώνας μ' αυτών τον τρόπο κατά μερικά χιλιόγραμμα το καυμένο το ζωώ.

Τόν καιρό που άρχισαν να διαδίδονται τ' αυτοκίνητα, κάποιος φίλος του τούλεγε:

- Ά, τώρα πια θα είο' ευχαριστημένος! Με τα νέα μένα της κινήσεως τ' άλλαγα και τ' γαϊδουράκια σου θα μπορούσαν ν' άναπανθούν.

- Ναι, τού άπάντησε - κοινώντας θλιβερά το κεφάλι του - με γιά συλλογίσουν την κακομοίρα τή μπενζίνα που θα κάιγεται! Ένας άνθρωπος, που δείχνει τόσο συμπάθεια γιά τ' γαϊδουράκια και γιά τή μπενζίνα, δεν μπορούσε να μείνη άσυγκίνητος, αύτό τ'ο μαντέυετε βέβαια, με τ'ο μαρτύριο τών ψαράδων τού Σηκουάνα. Τόσο καλό κύριοι να στέκουν ώρες όρθιοι μέσα στών ήλιο, χωρίς τ' άγκιστριά τους ν' άνεβάζη ούτε ένα ψάρι, ουτ' ένα κοβίο... Δεν είνε να τούς λυπάται κανείς, άλλθεια! Δεν τολμούσε πιά να περνά άπό τήν προκυμαία τού Σηκουάνα, τόσο ή καρδιά του σφιγγόταν να βλέπη τούς δυστυχισμένους αύτούς ανθρώπους. Κι' έμιούσε τώρα τ'ο ψάρια, που δεν είχαν τή διάκριση να τοιμπούν με περισσότερη προθυμία το δόλωμα.

Μιά μέρα δεν μπόρεσε να κρατηθί κι' επήγε στών καπετάν Κάπ.

- Καπετάνιο έχω να σου ζητήσω μιá μεγάλη χάρη.

- Είνε και καμωμένη! άπάντησεν ό Κάπ με τόν συνηθισμένο του ύποχρεωτικό τρόπο.

- Μου δανείζεις ένα σκάφανδρο;

- Μούτσι! έφώναξεν ό Κάπ με τήν επίτακτική φωνή του, φέρε ένα σκάφανδρο σιτών κύριο!

Άπό τήν ημέρα αύτή ό φίλος μας πγαίνει κάθε πρωί στήν άγορά κι' εφοδιάζεται με ειδών-ειδών ψάρια, τ'ο βάζει σ' ένα μεγάλο τενεκέ μαζί με σαφόρι άπό πέτριες, φορεί ύστερα το κοστούμι τούόθιου και βυθίζεται στο νερό τού ποταμού. Κι' εκει μέσα περνά τήν ημέρα του καρφώνοντας εκ τού άφαντος χέλια, κοβιούς, λιθρινια και τοιπούρες σ' άγκιστρία τών εκπλήκτων κι' ένθουσιοιμένων ψαράδων.

Κάποιο ή ιδέα τής έντυχίας που προζενεί εκει πάνω τού φέρνει άδερνα χαράς σιά μάτια. Και τ'ο σφουγγίζει με τ'ο μαντίλι του, χωρίς να σκεφθί καθόλου ότι δεν έχει κανείς άνδγκη να σφουγγίξη τ'ο μάτια του όταν βρίσκειται σιτών λάτο τού ποταμού.

Μιά μέρα όμως στεναχωρήθηκε πάρα πολύ γιά τήν δέν βρήκε καθόλου ψάρια στήν άγορά, ούτε θαλασσινά, ούτε ποταμύνα. Άλλ' αύτό δεν τον έκαιε να παρατήρη τήν ανθρωποσωτήρια εφεύρεσή του. Άπολόσιστα κατέφυγε σιά μπακάλικα.

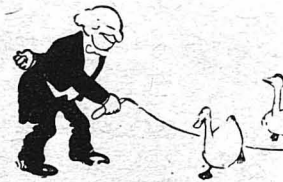
Και τήν ημέραν εκείνην οι ψαράδες τού Σηκουάνα έβλεπαν, τριβοντάς τ'ο μάτια τους, να βγάδουν τ' άγκιστρία τους άπό τ'ο ποτάμι... σαρόέλλες τού κοιτσιού, σκουμπριά και ρέγγες παστές!

Οι ιχθυολόγοι τής προκυμαίας τής Μεσοιζερί συζητούν άκόμη γιά τ'ο πωτοφανές αύτό φαινόμενο χωρίς να μπόρουν να βρουν τήν εξήγησή του...

Άλφονς Αλλαι

είχε άκατηθεί ούτε γιά τήν τύχη τού γιου της, ούτε γιά τήν τύχη τού μικρού εγγόνου της. Όλη εκείνη τή νύχτα, δέ φάνηκε ούτε ό Φραγσουά, ούτε ό γιούς του.

Και τήν άλλη μέρα, που ή τρικυμία ήσυχασε κι' ή θάλασσα γαλήνηψε, ήθελε σιτών κάβο, τ'ο δυό πτώματα φοριτά παραμορφωμένα άπό τ'α χτυπήματα πάνω σιτους βράχους... Παιό πέρα, βρήκανε και μερικά συντρόμια τής; ψαρόβαρκας...

Διασκευή Γ. Σταθ.

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

ΟΙ άρχαίοι Έλληνες και τ'ο σκυλιά

Άπό όλα τ'ο κατοικίδια ζωά, μόνον τ'ο σκυλι άπαντ'αται στήν Ελλάδα κατά τούς άρχαιοτάτους χρόνους. Ό Όμηρος τ'ο περιγράφει ως τόν πισιότερο σύντροφο και φύλακα τού σπιτιού, προσθετεί μάλιστα άκόμη, πώς συνάδευε τούς κυρίους του σιτών περιπατο, σις εκστρατείες, και στήν άγορά.

Τ'ο ελληνικό στρατεύμα που έξεστράτευσε εναντίον τής Τροίας ειχε μαζί του πολλά σκυλιά! ιδιαιτερα γνωστοί είνε οι σκύλοι τού Πατρόκλου και τού Όδυσσέως.

Όσο πλησιάζουε στήν εποχή μας, τόσο περισσότερο βρίακομαι να γίνεται λόγος γιά τ'ο σκυλιά. Εκτός άπ' τ'ο

λαγωνικά άρχισαν να γίνωνται περιζήτητα άπ' τ'ις κοκέτες γυναικές τής εποχής κυρίως, και μικρά σκυλάκια «Μελιταία κονάρια» όνομαζόμενα, που κατήγοντο είτε εκ τής Σικελίας είτε εκ τής Άλλυρικής Μελίτιης.

Η ιστορία αναφέρει κάποιον Άθηναίο Πλοίαρχο, που συνάδευε δημοσία τήν εκφορά τών σκυλιών του που είχανε φοφήσει και προσκάλεσε μάλιστα σ' αυτ'ο κι' όλος τούς φίλους του κατά τήν κηδεία. Ό ίδιος άνήγειρε σιτους τάφους τών σκύλων του και επιτάζει σιτους με τ'ο σχετικό επιτύμβια.

Υπήρχαν στήν άρχαιοτητα σκυλιά, σπανία, ράτσας που σιόχιζαν όλόκληρες περιουσίες. Άπ' τ'ο παιό άκριβό σκυλιά είταν κι' ό περιφραμος σκύλος τού Άλκιβιάδη. Τόν άγόρασε έβδομύνητα «μνάς! Είταν, ως φαίνεται, θαυμάσιος και άπό άπόψεως μεγέθους και άπό άπόψεως ράτσας. Τού σκύλου αύτού, ως γνωστοί, ό Άλκιβιάδης έκωψε τήν ουρά γιά να προκαλέση τήν κατάπληξη τών Άθηναίων.

Κά φωνες ψάρια σ' άγκιστρία τών ψαράδων

Έκει όμως που έθεωρούντο άπαραίτητα τ'ο σκυλιά, είταν σιτό κονήρι. Ιδιαιτερα εκτιμούσαν τ'ο είδος τών «άλωπεκιδών κονών». Τ'ο όνομαζαν έτσι γιά τ'ο νόμιζαν πώς είχαν προέλθει άπό ένωση άλεπούδων με σκύλους. Φαίνεται μάλιστα πώς και ή δική μας όνομασία «λαγωνικά» άπ' αύτούς τούς «άλωπεκιδας κύνας» προέχεται.

Στ'ο Σπάρτη έτρεφαν μεγάλην άγάπη σιτό σκυλιά κι' εφρόντιζαν να διατηρουν τήν ράτσα εκείνων πουχαν δείξει άνδρεία σι διαφόρες περιπτώσεις, ενώνοντάς τα μεταξύ τους. Πράγματι δέ τ'ο σκυλιά τών Σπαρτιατών, τ'ο θεωρούσαν οι άρχαίοι Έλληνες ως μοναδικό γιά τήν άνδρεία τους.

Ένα άνένδοτο ιατρικό

Σ' έναν φοιτητή που είνε εξετασεις, ό καθηγητής άπέτεινε τήν εξής ερώτηση:

- Τι θα έκανες γιά να ιδρώσ ό άοθενής;
- Θα έκανα χρήση τών διεγερτικών φαρμάκων και άρωματικών, τού καφέ, τού τσιγανιού...
- Κι' αν δεν έφεραν άποτέλεσμα;
- Θα μεταχειριζόμουν τ'ο αιθέριο έλαια, τόν αιθέρα, τ'ο σπιρίτο...
- Κι' αν άποτύχανα, κι' αυτ'ο;
- Θα δοκίμαζα τήν σκόνη τού Τζέιμς, τού Νιόβερ...
- Άν και πάλι όμως δεν κατάφερες τίποτε;
- Ό εξεταζόμενος άρχισε πλέον να... ιδρώνη!
- Άν δεν κατάφερα τίποτε... Θα μεταχειριζόμουν τήν άκταίαν, τόν βορακα, έπειτα τήν περροβία σιμίλα, τήν σοσάφρα...
- Άν όμως όλα αυτ'ο δέν εδοκίμοσαν;
- Ό φοιτητής καθήδρας!
- Τότε πλέον κριτε καθήγητά θα τόν έστειλνα σε σιά γιά να τού βγάλε τήν πίστη!..

Ένα... ελάττωμα

- Πώς; παντρεύεσαι;
- Μάλιστα φίλε μου. Η άρβαρωνισιακιά μου είνε ώραιοτάτη, μορφωμένη και πολύ καλό κορίτσι. Έγα μόνο ελάττωμα έχει... δεν ξέρει πίνω...
- Και τ'ο λές ελάττωμα αυτ'ο;
- Φοισκά... δεν ξέρει... κι' όμως παίζει!